

AMINTIRI DE CARE NU DORESC SĂ -MI MAI ADUC AMINTE!

de Florentin Smarandache (un oltean în America)

Acum, la distanță "oceanică" de locurile adolescenței mele tulburate, parcă văd cu alți ochi viața de-atunci ... Eram mai tânăr cu peste 20-25 de ani, obraznic cu pedagogii și profesorii, independent, cumva neconformist. De aceea zidurile bătăniei Școlii Normale se amplificau precum cele ale Bastiliei în sufletul meu de copil obișnuit să zburde liber în satul său. Căci nici o restricție nu-mi impuseseră părinții pe când eram în clasele primare.

M-adusese biata mama de la țară, aveau un palton de-mi atârnat până la pământ. La internat -- în anul întâi -- dormeam doi elevi într-un pat, ne acopeream cu o plapumă, trăgeam când unul când altul de ea, iar dimineața ne trezeam dezveliți amândoi!

Ieșirea în oraș cu "bilet de voie" numai 2-3 ore la sfârșit de săptămână, ca să nu mai pun la socoteală luni întregi de zile când eram <consemnat> să nu părăsesc curtea liceului ca pedeapsă pentru "isprăvile" mele trecute -- simțind atmosfera de-aici ca pe un adevărat regim cazon!
(Mai existau și învoiri generale duminicile.)

Săritul gardului prin spatele terenului de sport, ori lateral pe lângă internatul cel mic...

"dacă voi nu vreți, atunci îmi dau eu singur bilet de voie"... vorba lui Lupușeanu!

Și fugeam la meci pe stadionul central, nebulie pentru mine, să văd pe <Știința Craiova> astăzi vrem vic-to-ri-a!... și altă ambiție de-a mea, să intru fără bilet pe sub gardul de sârmă.

Fotbalul de masă pe catedră înainte de venirea profesorilor cu amicul Ștefan Aurel --

el juca cu pieptenul iar eu cu unghia de la deget, de se-amuzau chibiți pe margine! Până când o voce salvatoare ne-avertiza: "Bă, vine..."

Și-atunci fugeam fiecare la locul lui în bancă.

Ori când mă prosteam cântând <Marghioala> prin orele de meditații cu Didelea:

"Nu mă lăsa să mor Marghioalo,

"Nu mă lăsa să mor,

"Că deseară vin la tine

"La televizor..."

Și o grămadă de versuri obscene...

De striga Dudău după mine "Marghioalo, n-auzi?", așă mă poreclise!

Venirea vacanțelor, când rupeam toate caietele (nu știu ce era în mintea mea! ...

ca să nu mă car cu ele după mine pe rata întotdeauna aglomerat spre Bălcești).

B|utul ōi fumatul pe furiō (când inv|t|am "s| trag în piept") la ad|postul tufiōurilor din spate cu Voinea, Covrig, ō. a.

Poc|r pe bani cu Untaru prin dosul blocurilor din jur, ferindu-ne de miliōieni sau cunoscūi ...

Extrem de exigenta directoarea Buōe, care o data în amfiteatru, a strigat la mine c| "Smarandache sfideaz| mereu" -- de mi-era ruōine s| pic pe fereastr| în faōa atâtor colegi!

Pe urm| când m-a dat afar| de la or| (botanic| sau zoologie?) D|nescu... Spusese o poant| despre mine ōi o prieten| de la educatoare, Vetuōa, iar eu m-am ridicat în picioare cam indolent "M| scuzaōi, tovar|ōi' diriginte, eu am uitat s| râd" -- ceilalōi colegi amūiser| de spaim| ... îl înfruntasem prea direct ...

(Eram c|pos, probabil, din cale-afar|!)

S-a discutat în cancelarie, mi-era fric| s| nu m| exmatriculeze (mama plângea pe la ōedinōele cu p|rini c| "un singur copil am, ōi nici |la nu e cuminte")...

în condiōiile alea nu cred c| mai apucam s| termin eu liceul...pân| la urm| directorul adjunct Popa mi-a aprobat transferul la Vâlcea... (unde m-am simūit în elementul meu: st|team la unchiu-meu, ōi voiajam cu "naōu" pe tren spre Sibiu, Dr|g|ōani...)

Ori d|ōc|lia pe seama cuplului ce-l f|ceam cu Vetuōa: în timp ce eu m| evidenōiam la olimpiada de matematic|, faza pe ōar|, ea r|mânea corigent| ōi-apoi repetent| la... matematic|!

Ori, în anul doi, când am r|mas eu la rându-mi corigent la fizic| pe trimestrul III (mai târziu, prin 1986-7, ca profesor la o ōcoal| general| din Dr|goteōti, ajungând s| predau ōi... fizica!), în vreme ce la matematic| aveam aproape numai 10.

Sau când i-am zis pedagogului c| "e la mintea cocoōului" -- nu-mi d|dea voie s| umblu cu un fes în cap...

(Primeam pedeaps| de multe ori s| m| tund zero, ōi-atunci eu "prelungeam" r|dându-m| în cap ... s| se-ndeseasc| p|rul, ōi m| oblojeam cu un fes pe ōeast| fiindc| mi-era frig cu sc|fârlia goal|!)

Dar exist| ōi amintiri de care-mi place s|-mi aduc aminte din anii mei craioveni:

plimb|rile cu Ciutic| pe aleea asfaltat| din jurul cl|dirii liceului comentând vreun film, ori vreo carte;

ideile filozofice (pe m|sura noastr| juvenil|) cu colegul meu de banc| Socol pe sub pomii înalōi ōi înfrunziōi din gr|din|...

Nea Sandu administratorul cantinei, un om pâinea lui Dumnezeu,

ōi iahnia de fasole de la care nu m| puteam abōine s| nu iau supliment!

Primele desene expuse la Muzeul de Art|, dac| nu m| înōel, sub mereu tânrul meu profesor Ovidiu B|rbulescu (pictasem în acuarele ceva despre inundaōiile din anii '70 -- deōi nu aveam talent la arte plastice, dar îmi pl|cea s| admir

pânzele altora).

Devenisem redactor la revista Școlii "Năzuințe", răspundeam de rebus și paginile de matematică -- aici mi-am publicat primele creații, care aveau să-mi dea ulterior aripi.